

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

29 MAART 1995

ONTWERP VAN DECREET

**tot aanvulling van het decreet van [...] houdende algemene bepalingen
inzake milieubeleid met een titel betreffende bedrijfsinterne milieuzorg**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
uitgebracht door de heer J. Timmermans**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter: de heer M. Capoen.

Vaste leden : de heren H. Brouns, P. Desmet, H. Marsoul, B. Vandendriessche en J. Van Looy :

de heren J. Peeters, G. Swennen, R. Swinnen en J. Timmermans :

de heren J. Gabriels, F. Vergote en M. Verwilghen :

de heer X. Buisseret :

de heer M. Capoen ;

de heer L. Barbé.

Plaatsvervangers :

de heren F. Cauwenberghs en J. De Meyer, mevrouw T. Merckx-Van Gocy, mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche en de heer E. Van Rompuy ;

de heren J. De Mol, R. Landuyt en C. Lisabeth en mevrouw L. Maximus ;

mevrouw A. De Maght-Aelbrecht, de heer A. Dcnys en mevrouw J. Leduc ;

de heer J. Caubergs ;

de heer J. Caudron :

mevrouw V. Dua.

Zie :

719 (1994-1995)

-Nr. 1 : Ontwerp van decreet

— Nr. 2 : Amendementen

DAMES EN HEREN.

Uw commissie besprak het voorliggend ontwerp van decreet op 10 en 22 maart 1995.

Het vult het ontwerp van decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid aan met diverse beleidsmiddelen voor een milieuzorg die de bedrijven van binnenuit kunnen of moeten nastreven.

Bij herhaling wordt verwezen naar de toelichting en de bespreking van dit decreet. (Zie Stuk 718 (1994-1995) - Nrs. 1 tot 4)

1. INLEIDENDE UITEENZETTING VAN DE HEER N. DE BATSELIER, MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMSE MINISTER VAN LEEFMILIEU EN HUISVESTING

Dit ontwerp van decreet is de tweede bouwsteen van het ruimere kaderdecreet milieubeleid dat de commissie op 10 maart 1995 heeft goedgekeurd. De minister verwijst voor wat de legistische vormgeving betreft naar de aanbouwmethode, die hij heeft toegelicht naar aanleiding van de bespreking van het decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Deze aanbouwmethode heeft zijn nut. Het gefaseerd indienen van ontwerpen maakt mogelijk dat men zich op een bepaald onderdeel van het kaderdecreet concentreert.

Indien het volledige kaderdecreet in één keer zou ingediend worden bij de Vlaamse Raad zou dat het wetgevend werk zeker niet ten goede kunnen komen daar de tekst te omvangrijk zou zijn om een ernstige bespreking toe te laten.

Met betrekking tot de keuze van de nummering wil de minister het nut van de optie, die de Vlaamse regering nam, benadrukken. Indien de Vlaamse Raad zou beslissen om het decreet van 15 juni 1994 betreffende de milieubeleidsovereenkomsten in te voegen in het decreet als een afzonderlijk hoofdstuk in titel 2, dan zou dit geen effect hebben op de nummering van het voorliggende ontwerp van decreet betreffende bedrijfsinterne milieuzorg.

De voorliggende tekst bestaat uit zeven hoofdstukken waarvan het eerste hoofdstuk de doelstelling en de definities bevat.

De doelstellingen van deze titel van het decreet worden uitdrukkelijk in een normatieve tekst opgenomen omdat zij, zoals de algemene doelstelling van het decreet, richtinggevend zijn voor het beleid.

Zij kunnen immers als leidraad dienen bij de interpretatie van bepalingen van deze titel in combinatie met de andere bepalingen van het decreet. De link met de algemene doelstellingen van het decreet wordt trouwens benadrukt.

Met dit decreet wordt de milieucoördinator ingevoerd in het milieubeleid van bedrijven. Volledig nieuw is dit niet vermits een milieuverantwoordelijke in bepaalde wetgevingen reeds werd geïntroduceerd. Denken we maar bijvoorbeeld aan de vorige versie van het afvalstoffendecreet.

Met dit decreet is het de bedoeling dat de milieucoördinator niet beperkt wordt tot een bepaalde sector, met name afval, maar een algemene adviserende taak heeft binnen het bedrijf.

De milieucoördinator is ingevolge de bepalingen van het voorliggende decreet verplicht voor bedrijven van eerste klasse met dien verstande dat de Vlaamse regering voor bepaalde categorieën van bedrijven binnen die eerste klasse vrijstelling kan verlenen van deze verplichting. Voor andere bedrijven kan de aanstelling van een milieucoördinator verplicht gesteld worden.

De milieucoördinator hoeft niet noodzakelijk een werknemer te zijn van de exploitant maar de werknemer-milieucoördinator geniet wel bescherming naar analogie met het diensthoofd veiligheid.

De kwalificaties waaraan de milieucoördinator zal moeten voldoen zullen vastgesteld worden door de Vlaamse regering. Daartoe zullen uitvoeringsbesluiten moeten worden genomen. De eerste vereiste is natuurlijk dat de milieucoördinator in staat moet zijn om de taken, die hem opgedragen worden in het decreet, met kennis van zaken te vervullen.

Verder voorziet deze titel in de bepalingen tot regeling van de milieu-audit. Deze bepalingen hebben enerzijds betrekking op het uitvoering van de bepalingen van de Verordening nr. 1836/93 van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer en milieu-auditsysteem en anderzijds op het introduceren van een verplichte milieu-audit. Een Europese verordening is weliswaar direct van toepassing maar dit neemt niet weg dat deze verordening bepaalde uitvoeringsmaatregelen overlaat aan de lidstaten.

De minister deelt de commissie mee dat tussen de federale staat en de gewesten een samenwerkingsakkoord uitgewerkt werd. Het samenwerkingsakkoord heeft onder meer betrekking op de erkenning van de milieuverificateurs. De minister hoopt dat dit samenwerkingsakkoord na ondertekening nog aan deze Vlaamse Raad ter kennis kan worden gebracht in toepassing van artikel 69 van het reglement.

De Vlaamse regering zal uitvoeringsbesluiten moeten treffen om de categorieën van inrichtingen aan te duiden die onderworpen zijn aan een verplichte eenmalige dan wel periodieke milieu-audit. Deze milieu-audit is niet identiek aan de milieu-audit die voorgesteld wordt in de verordening.

Dit decreet schept het kader om meet- en registratieplichten op te leggen aan de inrichtingen die door de Vlaamse regering aangeduid worden. Deze meet- en registratieverplichtingen hebben betrekking op emissies, immissies, meten van de kwaliteit van het grondwater, het bijhouden van een register van gevaarlijke stoffen en het opstellen van energie- en grondstoffenbalansen. Deze gegevens moeten telkens minstens 5 jaar bewaard en ter beschikking gehouden worden van de controle-ambtenaar.

In aansluiting met deze meet- en registratieverplichtingen kan de Vlaamse regering door middel van algemene en sectorale voorwaarden de categorieën van inrichtingen aanduiden die een milieujaarverslag moeten opmaken alsook de gegevens die dit verslag moet bevatten. Om een geïntegreerd milieujaarverslag na te streven wordt de mogelijkheid voorzien dat de gegevens met betrekking tot afvalstoffen die reeds moeten overgemaakt worden aan de OVAM ingevolge de bepalingen van het afvalstoffendecreet, tevens deel moeten uitmaken van dit milieu-jaarverslag.

De problematiek die geregeld wordt in de Seveso-richtlijnen is voor een groot deel een federale bevoegdheid maar dat neemt niet weg dat er binnen een bedrijf bepaalde maatregelen kunnen opgelegd worden door de gewestelijke decreetgever om zware ongevallen te beperken en de gevolgen van der-

gelijke ongevallen voor mens en milieu te beperken. Deze bepalingen zijn opgenomen in hoofdstuk 6 van dit decreet. Hier wordt de verplichting opgelegd aan bedrijven om een duidelijk voorkomingsbeleid uit te werken en uit te voeren en dit beleid ook vast te leggen in een document.

Het laatste deel van de voorliggende tekst betreft de meldings- en waarschuwingplicht die opgelegd wordt aan exploitanten om bepaalde personen in kennis te stellen van een accidentele emissie of storing. Deze verplichting is een algemene verplichting voor iedere exploitant van een inrichting.

Daarbij wordt eveneens de verplichting opgelegd om de gevolgen voor mens en milieu zoveel mogelijk te beperken indien een accidentele emissie of storing zich voordoet.

2. ALGEMENE BESPREKING

Doelstelling positief onthaald

De leden verklaren allen achter de doelstelling van het ontwerp van decreet te staan, met name duurzame en milieuvriendelijke productiepatronen ingang te doen vinden in de bedrijven. De milieubelasting van een bedrijf en de milieuzorg zullen voortaan van binnen de bedrijven zelf worden onderkend en bewerkstelligd. De milieuvervuiling kan zodoende vanaf de bron zelf aangepakt worden. De leden drukten eveneens hun waardering uit voor het zeer grondige studiewerk van de commissie-Boeken. Zij betreuren dat zulke hoogstaande juridisch en technisch-wetenschappelijk onderbouwde teksten onder tijdsdruk moeten worden behandeld. Zodoende kan ook onvoldoende aandacht worden besteed aan de uitgebreide adviezen van de SERV en de MINA-raad waaraan sommigen de voorliggende ontwerp-tekst graag hadden getoetst.

Een lid acht het positief dat in dit decreet de tot op heden over verschillende teksten verspreide regelgeving met betrekking tot metingen en meetgegevens inzake leefmilieu zullen worden opgenomen en gecoördineerd.

De minister bevestigt dat dit ontwerp van decreet de juridische basis is voor de milieu-verantwoordelijkheid die reeds aan de bedrijven werd opgelegd in de reeds bestaande regelgeving : afvalstoffendecreet, Vlarem I artikel 5 §2, 1°. Ook Vlarem IIbis zal juridisch gedeeltelijk gebaseerd zijn op dit ontwerp van decreet.

De minister wijst op zijn beurt nogmaals op de positieve verworvenheden van het ontwerp van decreet waarmee uiteindelijk iedereen gebaat is : de bedrijven, de omgeving, de overheid, de maatschappij en de overheid.

De naleving van de milieuwetgeving wordt van binnenuit in de bedrijven ondersteund.

Zij zijn voortaan tastbaar mede verantwoordelijk voor het leefmilieu en worden zeer concreet gesensibiliseerd voor een voorkomingsbeleid.

De kwaliteit van de produkten en de productieprocessen en de milieuzorg in het algemeen vormen meer dan ooit een essentieel onderdeel van het strategisch management en van de integrale kwaliteitszorg.

Ten slotte wint ook de openheid van de bedrijfswerking met dit ontwerp (zie Europese verordening).

Een lid hoopt dat de milieu-audit en het milieuverslag krachtige instrumenten zullen zijn in het „duurzame ontwikkelingsbeleid” van de bedrijven die zodoende verantwoording afleggen tegenover de samenleving over het gebruik van grondstoffen, energie enzovoort en hun impact op het leefmilieu.

Het gevaar is niet denkbeeldig dat zij door sommige bedrijven - naar het voorbeeld van het eco-label - als een element van hun public-relationsbeleid worden gehanteerd.

De minister repliceert op de zorg van dit lid. Dit is zeker niet de bedoeling. De bepalingen met betrekking tot milieu-audit en milieuverslag zijn niet van die aard dat de bedrijven ze willekeurig kunnen invullen.

Kritische bedenkingen

Diverse sprekers willen namens hun fracties nochtans kritische kanttekeningen plaatsen bij de concrete uitwerking van de in artikel 3.11 geformuleerde doelstelling.

Legistieke vormgeving

Verschillende leden verklaren moeite te hebben met de bijzondere wijze van nummeren van de artikelen die afwijkt van de legistiek gebruikelijke nummering. Ook de Raad van State geeft aan dat er geen overtuigende argumenten zijn voor deze werkwijze.

De minister meent dat de inderdaad ongewone wijze van nummering het voordeel heeft dat een zo omvangrijk decreetgevend corpus als het voorontwerp milieubeleid stapsgewijs in behandeling kan worden genomen zonder dat het geheel telkens moet vernummerd worden of interne verwijzingen moeten worden herzien. De minister verklaart verder dat het geheel later zal getoetst en geëvalueerd moeten worden.

Kaderdecreet *of* blanco check ?

Een lid meent dat het ontwerp-decreet de doelstellingen en beleidsmiddelen vrij goed omschrijft maar betreurt dat op sommige punten niet minstens criteria werden aangegeven die richtinggevend zijn voor de uitvoering. Hij zal daarom amendementen indienen. Zo heeft hij ook moeite met de twee betekenissen van milieu-audit in dit ontwerp : de vrijwillige in toepassing van de EG-verordening van 29 juni 1993 en de door het Vlaamse Gewest opgelegde. Dit leidt tot verwarring. Hij zal via amendementen duidelijkheid scheppen. Ook zijn er niet voldoende garanties voor de openbaarheid van bepaalde informatie vb. welke elementen uit de milieu-audit worden meegedeeld aan welke administratie ?

De spreker meent hier de invloed van bepaalde groepen in de SERV te ontwaren. Hij betreurt dat zij inzake milieubeleid nog steeds even defensief denken en reageren als 10 jaar geleden.

Een ander lid beschouwt het ontwerp van decreet waarvan hij de doelstellingen nochtans onderschrijft als een „blanco check”. De Vlaamse regering krijgt te veel armslag en er zijn nog te veel onduidelijke punten. Wie erkent de onafhankelijke milieuverificateurs ? Wie is belast met het registreren van de locaties die deelnemen aan het milieubeheer en milieu-auditsysteem ? Wie zal de kosten dragen van de milieu-audit ? (zie artikel 3.3.3. „Tenzij anders wordt bepaald . . . . . /”). Welke bedrijven zullen onderworpen worden aan de meet- en registratieverplichtingen ? Welke bedrijven zullen gehouden

zijn een milieujaarverslag te bezorgen aan de overheid ? Welke garanties zijn er om te voorkomen dat hierbij productiegeheimen worden kenbaar gemaakt ? Daarbij komt nog het hybride, voor zijn fractie onaanvaardbare statuut van de milieucoördinator (zie infra). Het lid kondigt nu reeds aan dat zijn fractie zich zal onthouden.

De minister verklaart dat hij steeds voorstander is geweest van kaderdecreten tegenover volmachtdecreten. Dit belet overreglementering. Hij geeft wel toe dat de hoge graad van techniciteit van de teksten tot een ongelijke machtsverhouding leidt tussen het parlement dat de grote opties neemt en de regering, die deze opties technisch verfijnt.

Inzake de al dan niet verplichting een milieucoördinator aan te stellen meent de minister dat de ontworpen regeling bezwaarlijk als willekeur kan worden afgedaan. In principe zijn de bedrijven van klasse I hiertoe verplicht. Bij wijze van uitzondering kan deze verplichting worden afgezwakt. Voor de inrichtingen van klasse II geldt de verplichting niet, tenzij die voor de gehele sector toch verplicht wordt gemaakt. Van concurrentievervalsing kan hier dan ook geen sprake zijn.

De positie van de *milieucoördinator*

De precieze rol en vooral het statuut van de milieucoördinator gaf veel stof tot discussie. Dit was enigszins te verwachten gezien het verdeelde advies van de SERV ter zake.

Een lid stelt de opportuniteit van een milieucoördinator, zoals omschreven in het ontwerp van decreet, binnen het bedrijf in vraag, zeker voor de inrichtingen van klasse II.

Als de milieuregelgeving klaar en duidelijk is, en bovendien streng gesanctioneerd en gecontroleerd door de inspectie van AMINAL, zijn milieucoördinatoren hier overbodig.

Het lid kan wel instemmen met de invoering van milieucoördinatoren in inrichtingen van klasse I. Het beschermd statuut van deze persoon (zie artikel 3.25.) naar analogie met personen die in het bedrijf een sociale functie invullen, acht het lid totaal onaanvaardbaar.

Het lid meent dat de bedrijven overtuigd zullen zijn van het nut van de milieucoördinator en zijn werk naar waarde schatten. Zij hebben er trouwens alle belang bij dat de milieuwetgeving wordt nageleefd. Waarom dan een beschermd statuut ? De constructie waarbij het CVGV of bij ontstentenis de vakbondsafvaardiging akkoord moeten gaan met de aanwijzing, de vervanging, de verwijdering uit zijn functie en de aanstelling van een tijdelijke plaatsvervanger van de milieucoördinator (artikel 3.25.) is ongelukkig. Het lid zal hiervoor amendementen indienen.

Andere leden menen dat de bescherming die de milieucoördinator zal genieten positief is. Zodoende wordt duidelijk gesteld dat de milieuzorg binnen de bedrijven eindelijk de aandacht krijgt die haar maatschappelijk toekomt. Het is echter niet zeker dat de milieucoördinator helemaal geen bescherming nodig heeft. Hij zal eventueel controversiële standpunten moeten innemen die hem niet geliefd maken bij het topmanagement. Deze leden pleiten voor een sterke bescherming van de milieucoördinator en zelfs voor het afdwingbaar maken van de verplichting dat hij advies moet geven over elke voorgenumen investering.

De milieucoördinator mag niet vergeleken worden met bijvoorbeeld een financieel adviseur. Deze houdt enkel het financieel belang van het bedrijf in het oog. De milieucoördinator waakt over een maatschappelijk belang : welk impact heeft een bedrijf op het milieu, de omwonenden, enzovoort.

De minister verklaart, hierbij verwijzend naar de memorie van toelichting, dat de constructie van de milieucoördinator in ruime mate schatplichtig is aan de Duitse milieuwetgeving. Hier is nauwkeurig vastgelegd wat inzake milieu tot de verantwoordelijkheid van het bedrijf behoort (zie Wasserhaltungsgesetz en Bundes-Immissionsschutzgesetz).

De milieucoördinator dient enerzijds het werkgeversbelang in wiens opdracht hij werkt. Daarnaast verdedigt hij ook een algemeen belang dat hem ertoe zal nopen om bv. voor niet-productieve investeringen te pleiten. Deze vermenging van enigszins strijdige belangen noopt tot de uitwerking van een apart statuut.

De positie van de milieucoördinator kan worden vergeleken met de positie van de arbeidsgeneesheer en de veiligheidschef, met een grote autonomie en onafhankelijkheid. De werknemersverenigingen en de MINA-raad wensten de positie van de milieucoördinator nog meer te versterken en in te schrijven dat bij onenigheid in de schoot van het CVGV of de vakbondsafvaardiging een paritaire commissie een beslissing zou nemen. Zover is de minister echter niet willen gaan.

Op de stelling van sommige leden dat de milieucoördinator geen bescherming behoeft omdat hij toch het belang van het bedrijf en de bedrijfsleider dient, repliceert de minister nog dat de bedrijfsleiding in dat geval geen moeite kan hebben met een beschermd statuut.

Samenwerkingsakkoord

Op verzoek van een lid wordt de tekst van het samenwerkingsakkoord tussen de federale staat en de drie gewesten betreffende de uitvoering van de EG-verordening van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieu-auditsysteem, waarvan sprake in de toelichting van de minister, als bijlage bij het verslag gevoegd.

3. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Bij het artikel 1 worden geen opmerkingen gemaakt.

Het artikel 1 wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2

Dit artikel voegt een titel 3 : bedrijfsinterne milieuzorg toe aan het decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Alvorens dit artikel te stemmen, worden eerst de onderscheiden artikelen van deze titel 3 besproken.

Artikel 3.1.1

Bij het artikel 3.1.1 worden geen opmerkingen gemaakt.

Het artikel 3.1.1. wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3.1.2

Een eerste amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe de definitie van de controle-ambtenaar (3°) tot de gemeentelijke milieu-ambtenaren uit te breiden, en eveneens tot de contractuele gemeentelijke milieu-ambtenaren.

De minister erkent dat de definitie van controleambtenaar in het ontwerp inderdaad de gemeenteambtenaren uitsluit en kan zich akkoord verklaren met de voorgestelde uitbreiding. De minister is het niet eens met het tweede luik van het amendement om nu reeds modaliteiten die verband houden met de statutaire toestand van die ambtenaar in te schrijven in dit decreet.

De commissie aanvaardt de tekst van het amendement met weglating van de woorden „ongeacht hun statuut” met 7 stemmen bij 2 onthoudingen.

Een tweede amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe het begrip „milieutechnische eenheid” , waarvan verder sprake in het ontwerp onder meer in artikel 3.2.1. § 5 hier als definitie onder een vierde **punt in te voeren**.

Een derde amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe het begrip „bedrijfslokatie” , waarvan sprake in de memorie van toelichting bij het **ontwerp**, hier te definiëren onder een vijfde punt.

De minister kan zich akkoord verklaren met de voorgestelde amendementen. Wat het begrip lokatie betreft, dient dit conform te zijn met de definitie onder artikel 1, 3° van het samenwerkingsakkoord betreffende de invoering van de verordening 1836/93/ EEG van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en auditsysteem (zie bijlage).

Deze amendementen worden eenparig aangenomen.

Het geamendeerde artikel 3.1.2. wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3.2.1

Een lid vraagt de minister om verduidelijking over de bestaande functies van milieuverantwoordelijke in het kader van Vlarem ; hij wenst te vernemen of het de bedoeling is dat er thans een coördinatie optreedt met **de** nieuwe functie van milieucoördinator. De minister antwoordt dat de verantwoordelijke inzake milieu inderdaad de milieucoördinator wordt.

Een eerste amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe de vrijstelling die de Vlaamse regering kan verlenen voor bepaalde inrichtingen om een milieucoördinator aan te stellen, te schrappen. De indiener verduidelijkt dat zijn amendement in de lijn ligt van het verslag van de commissie-Boeken en niet zonder belang is omdat er in de toekomst minder bedrijven van klasse I zullen zijn.

De minister vraagt de commissie het amendement niet te aanvaarden omdat dit amendement fundamenteel het beoogde evenwicht (uitzonderingen op klasse I-inrichtingen mogelijk gekoppeld aan mogelijke verplichting tot aanstellen van een milieucoördinator per sector in klasse II-inrichtingen) doorbreekt.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een tweede amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe het eerste lid van paragraaf 4 te schrappen om duidelijk te maken dat de aanstelling van een milieucoördinator die geen werknemer van de exploitant is, slechts kan worden aangesteld na instemming van het door de Vlaamse regering aangewezen bestuur.

De minister verduidelijkt dat het tweede lid enkel van toepassing is bij de aanstelling van een gezamenlijke coördinator voor twee of meer inrichtingen en dat het eerste lid de algemene principes vastlegt voor de aanstelling van een milieucoördinator.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een derde amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een taalkundige correctie aan te brengen in de vierde paragraaf.

Het amendement wordt eenparig aangenomen.

Een amendement van de heren H. Brouns, J. Timmermans en M. Capoen (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een lid toe te voegen aan paragraaf 5. Het amendement luidt : „Het feit dat verschillende inrichtingen een verschillend eigendomsstatuut hebben, belet niet dat zij een milieutechnische eenheid vormen.”

Het amendement wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Ingevolge de aanvaarding van het tweede amendement van de heer Barbé bij artikel 3.1.2 wordt de definitie van het begrip „milieutechnische eenheid” in artikel 3.2.1 § 5 geschrapt. Een amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) in die zin is daardoor zonder voorwerp.

Een vierde amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een paragraaf 6 toe te voegen om te vermijden dat een intergemeentelijk deskundigenteam kan optreden als milieucoördinator. De indiener beoogt met dit amendement een eventuele belangenvermenging te vermijden : het team kan als deskundige beleidsvoorbereidend werk verrichten en nadien, optredend in de functie van milieucoördinator, dit werkstuk beoordelen.

Een ander lid kan voor een deel die redenering volgen maar betwijfelt of de deontologie met voeten wordt getreden als een team eerst beleidsvoorbereidend werk levert en het nadien beoordeelt. Hetzelfde lid heeft wel problemen met ambtenaren die als private raadgever dossiers voorbereiden en die in een later stadium als ambtenaar beoordelen. Een ander lid is het eens met die stelling maar meent dat deze problematiek op gemeentelijk vlak dient geregeld te worden.

De minister verduidelijkt enerzijds dat de functie van milieucoördinator een persoonlijke verantwoordelijkheid inhoudt : een team als dusdanig kan dus niet als milieucoördinator worden aangesteld; anderzijds verwijst de minister naar artikel 3.2.3 §§ 2 en 3 waar wordt bepaald dat de Vlaamse regering nadere eisen kan stellen inzake het profiel van de milieucoördinator. Bovendien oefent het bevoegde bestuur de controle uit over de aanduiding van een milieucontroleur.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen,

Het geamendeerde artikel 3.2.1 wordt met 6 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3.2.2

Een amendement van de heren F. Vergote en M. Verwilghen (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe de taken van de milieucoördinator te beperken tot deze opgesomd in a) van het ontwerp. Eén van de indieners van het amendement verklaart dat de milieucoördinator volgens de tekst van het ontwerp overlappende bevoegdheden heeft met de bevoegdheden van de milieu-inspectie van AMINAL (controle op naleving en vergunningen). Zijn fractie is van oordeel dat alleen de overheid controlerend mag optreden.

De minister antwoordt dat de regering in dit ontwerp een andere invalshoek heeft. Het opteert in dit artikel zeer duidelijk voor een eigen controle door het bedrijf die niet overlappend is met de controle die gebeurt door de milieu-inspectie. Deze controleert namens de overheid of haar vergunningsvoorwaarden werden nageleefd. De overheid toetst enkel of de bedrijven de controles deden en of ze correct werden gedaan.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 7 bij 1 onthouding verworpen.

Een amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe paragraaf 2 aan te vullen met een bepaling die de exploitant verplicht tot motivering van zijn beslissingen. De indiener kadert zijn amendement in de stellingen die Luc Huyse in zijn recente publikatie „De politiek voorbij” poneert : de uitzwerming van de politiek in de journalistiek, het bedrijfsleven.... De indiener stelt dat een aantal beslissingen van het bedrijfsleven belangrijke implicaties kunnen hebben op het leefmilieu en de maatschappij. Het lid is van oordeel dat het bedrijfsleven dan ook naar analogie met de overheid zijn beslissingen die afwijken van het advies van de milieucoördinator moet motiveren. Dit zou de positie en de functie van de milieucoördinator alleen maar ten goede komen.

De minister kant zich tegen dit amendement omdat het zeer verregaand is en ingrijpend is t.a.v. de wijze van besluitvorming van de bedrijfswereld. De minister refereert naar de preciaire positie van de milieucoördinator die én het belang van het bedrijf, én het algemeen belang en tenslotte de belangen van de werknemers moet verdedigen. De minister verwijst eveneens naar het advies van de Raad van State dat stelt dat „de stellers van het ontwerp zich daarbij zullen moeten afvragen in welke mate de vrijheid van handel en nijverheid van de exploitant beperkt kan worden”. „Alleszins”, besluit de Raad van State, „dient daarbij het evenredigheidsbeginsel geëerbiedigd te worden.” De minister concludeert dan ook dat men moet vermijden overdreven procedures aan bedrijven op te leggen.

Hetzelfde lid vraagt verduidelijking over welke instantie kan optreden wanneer wordt vastgesteld dat de milieucoördinator zijn werk slecht doet of geen adviezen uitbrengt. De minister verwijst naar de amendementen die door de heren Brouns, Timmermans en Capoen zijn ingediend en betrekking hebben op het toezicht en de sancties en op het einde van titel 3 zullen besproken worden.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe in paragraaf 3 naar analogie met de Vlaamse milieuwetgeving voor bedrijven met minder dan vijftig werknemers, die noch een ondernemingsraad, noch een comité voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen hebben, de syndicale afvaardiging te informeren.

De minister is het eens met de filosofie van dit amendement maar vraagt de term „vakbondsafvaardiging” te hantieren in plaats van de term „syndicale delegatie”.

Het amendement wordt met 8 stemmen tegen 1 aangenomen.

Het gecomendeerde artikel 3.2.2 wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3.2.3

Een amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe in de eerste paragraaf duidelijk in te schrijven dat de eigenaar of exploitant niet kan aangesteld worden tot milieucoördinator.

De minister verwijst naar de memorie van toelichting waar dit duidelijk is gesteld naar aanleiding van een opmerking van de Raad van State. De minister verduidelijkt dat het inderdaad niet de bedoeling kan zijn dat de exploitant zou optreden als milieucoördinator : in voorkomend geval zal een dergelijke coördinator trouwens niet worden aangenomen door het bestuur.

Ingevolge deze verduidelijking trekt de indiener zijn amendement in.

Een amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een paragraaf 2bis in te voegen om toe te laten dat de Vlaamse regering kan optreden indien de milieucoördinator zijn functie niet naar behoren vervult. De indiener verduidelijkt dat de Vlaamse regering los van de eventuele strafrechtelijke sanctioneringsmogelijkheden bij ernstige tekortkomingen, moet kunnen optreden in een aantal limitatief opgesomde gevallen om de aanstelling van de coördinator in te trekken of te schorsen. De indiener verklaart dat hij zich heeft laten inspireren door het ontwerp van decreet tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling (Stuk 700 (1994-1995) - Nrs. 1 tot 3).

Na discussie tussen een aantal leden die vragen hebben rond de al dan niet limitatieve opsomming en het principe, de rol van de overheid bij de evaluatie van de milieucoördinator en het tijdstip waarop de overheid eventueel moet optreden, stelt de minister dat de overheid bezwaarlijk kan optreden tegenover een milieucoördinator die zichzelf niet heeft aangesteld.

De indiener wenst zijn amendement aan te houden omdat hij decretaal wil verankeren dat het bevoegde orgaan dat aanstelt, moet kunnen optreden wanneer de milieucoördinator over de schreef gaat, hetzij door intrekking, hetzij door schorsing van de aanstelling. Hetzelfde lid wil te allen prijze vermijden dat men jarenlang blijft opgezaagd met een milieucoördinator die enkel door een strafrechtelijke veroordeling kan worden verwijderd. Het lid stelt vast dat het decreet de aanstellingsmodaliteiten van de milieucoördinator tot in de puntjes heeft geregeld, maar geen modaliteiten bepaald heeft om bij onvoldoende en onbehoorlijk presteren van de coördinator behoudens de strafbepalingen, de milieucoördinator af te zetten. Een aantal leden wijzen op het controlemechanisme dat in paragraaf 3 vervat zit en de bedrijfscultuur : er is een sociale controle bij het niet-functioneren van de coördinator in het bedrijf.

Bovendien wordt verwezen naar artikel 3.2.2 § 3 dat over het jaarlijks activiteitenverslag van de milieucoördinator aan CVGV en ondernemingsraad handelt.

De minister kant zich tegen het amendement.

De regering heeft niet de middelen om te onderzoeken of **de** milieucoördinator in de fout gaat. **Zij** kan derhalve over een schorsing of intrekking niet op conforme wijze uitspreken.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Het artikel 3.2.3 wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3.2.4

Een lid stelt vast dat in het voorontwerp sprake was van verschillende milieucoördinatoren. In het definitief ontwerp is daar geen sprake meer van, terwijl in de memorie van toelichting daar nog wel melding wordt van gemaakt.

De minister verduidelijkt dat het de bedoeling van het decreet is dat er slechts één milieucoördinator is.

Het artikel 3.2.4 wordt met 8 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 3.2.5

Een amendement van de heren F. Vergote en M. Verwilghen (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe de vakbondsafvaardiging uit te sluiten bij de beraadslaging over **de** aanstelling en vervanging van de milieucoördinator.

De minister verwijst naar zijn standpunt ter zake zoals verwoord tijdens de algemene bespreking.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een overlegcommissie op te richten die bij blijvende onenigheid over **de** aanwijzing, de vervanging en de verwijdering van de milieucoördinator beslist. De indiener verwijst ter zake ook naar de Raad van State die opmerkte dat de bepaling in het ongewisse laat of de exploitant gebonden is door het advies, dan wel of hij tegen dat advies kan ingaan. Het lid vraagt of het hier om een bindend of niet-bindend advies gaat.

De minister repliceert dat de voorliggende tekst een compromis is waarbij men enerzijds wel een beschermd **statuut** heeft toegekend aan de milieucoördinator, maar anderzijds niet zover is gegaan te stellen dat bij onenigheid het advies van het bestuur bindend zou zijn.

Op expliciete vraag van de indiener van het amendement, verduidelijkt de minister dat bij onenigheid uiteindelijk de exploitant beslist.

Het amendement wordt met 2 stemmen tegen 7 verworpen.

Het artikel 3.2.5 wordt met 7 stemmen tegen 1, bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 3.3.1

Bij de **eerste** paragraaf wenst een lid verduidelijking over de uitvoering door de Europese Commissie en de stand van zaken van **de** Verordening (EEG) nr. 1836/93 van de Raad van 29 juni 1993. Het lid is van mening dat de bijlagen van die Europese verordening moeten worden aangevuld met een aantal meer gestandaardiseerde procedures. Er was discussie

hieromtrent : de Europese Commissie pleitte voor de CEN, het bedrijfsleven voor de ISO. Hetzelfde lid heeft ook vragen over de waarde van deze verschillende standaardiseringsnormen (het bedrijfsleven werkt met de ISO-norm, er is ook een milieu-auditnorm ISO 14.000, er is een British Standard Norm 7750 en andere Europese normen) en vraagt of er hierover onderling overleg is.

De minister antwoordt dat dit allemaal besproken wordt binnen het verordeningscomité. Dit comité wenst alleszins uniforme normen uit te werken voor de lidstaten van de Europese Unie. De minister verwijst eveneens naar de memorie van toelichting.

Hetzelfde lid vraagt naar een overzicht van de inbreng van de Belgische vertegenwoordiger in dat comité. De minister repliceert dat het onmogelijk is binnen een termijn van een week een stand van zaken uit te brengen over de werkzaamheden van dit comité waar ons land wordt vertegenwoordigd door een federale ambtenaar van Economische Zaken.

Bij paragraaf 2 waar gestipuleerd wordt dat de Vlaamse regering het orgaan aanwijst dat belast is met het registreren van de lokaties, refereert hetzelfde lid naar het Belcert-systeem (vastgelegd door de federale overheid) waarvan sprake in de memorie van toelichting. Uit het samenwerkingsakkoord tussen de federale staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest betreffende de uitvoering van de verordening 1836/93/EEG van de Raad van 29 juni 1993 is het duidelijk dat gekozen wordt voor het Belcert-systeem. Het lid wijst op de opmerkingen van de MINA-raad en de SERV over dit Belcert-systeem en wenst te vernemen in hoeverre de milieubewegingen betrokken waren bij de implementatie van de milieu-audit.

De minister verwijst naar de memorie van toelichting waar inderdaad wordt gesteld dat zowel MINA-raad als SERV van oordeel zijn dat de certificatie van het Belcert-systeem moet onderzocht worden. Binnen dit systeem wordt een sectorcomité „Milieuverificateurs” opgericht en aan de MINA-raad werd gevraagd een vertegenwoordiger af te vaardigen.

Het artikel 3.3.1 wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3.3.2

Een amendement in hoofdde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe artikel 3.3.2 te schrappen. De indiener verduidelijkt dat er in het decreet mogelijk verwarring is rond de gehanteerde termen : Europese (vrijwillige) milieu-audit, gewestelijke (eventueel verplichte) milieu-audit en het milieujaarverslag. De indiener wil deze begrippen middels een amendement in hoofdde (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) via invoeging van een hoofdstuk 3bis anders catalogiseren : de gewestelijk milieu-audit wordt een milieuverslag en het milieujaarverslag wordt het emissieverslag.

De minister merkt op dat dit hoofdstuk inderdaad enerzijds de uitvoering inhoudt van een Europese verordening die zelfs zonder omzetting in dit decreet onmiddellijk afdwingbaar is. De minister verwijst naar de memorie van toelichting voor de kwalifikatie en omschrijving van deze vorm van milieu-audit : het is een beheersinstrument op basis van vrijwilligheid. In de memorie van toelichting wordt zeer uitgebreid uitgelegd wat deze Europese verordening op het oog heeft. Voor de duidelijkheid heeft men dit ook ingeschreven in dit decreet.

Anderzijds kan de Vlaamse regering daarnaast een verplichte milieu-audit opleggen voor een aantal specifieke aandachtspunten. Dit vergt wel een duidelijke omschrijving in dit decreet.

Hetzelfde lid vraagt of de vrijwillige milieu-audit parallel loopt met de verplichte audit.

De minister verduidelijkt dat de Europese verordening het minimum minimum is ; wat opgelegd wordt, zit zeker ook in de vrijwillige audit. De minister ziet geen tegenstrijdigheid tussen de vrijwillige audit, waarvoor men een certificaat ontvangt en de door de Vlaamse regering opgelegde audit die verder gaat. De minister specificeert dat de Vlaamse regering vragen heeft bij het nut en het succes van de vrijwillige audit van de Europese verordening en daarom via een opgelegde audit de effectiviteit van de vrijwillige audit wil verhogen.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een eerste amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe het eerste streepje van paragraaf 3 te verfijnen door te benadrukken dat het om concrete meetresultaten moet gaan. De minister verduidelijkt dat één van de elementen van de audit juist is dat men zich kan baseren op concrete meetresultaten. Bijgevolg ziet de minister het nut niet van dit amendement.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een tweede amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe de inhoud van de milieu-audit te verfijnen door de limitatieve opsomming in paragraaf 3 uit te breiden met drie bijkomende gegevens.

De minister kan zich akkoord verklaren met de toevoeging van de adviezen van de milieucoördinator. Hij heeft vragen bij het begrip „strategische planning” dat, naargelang het soort bedrijf en de managementstijl die men hanteert, een andere inhoud kan hebben. Om enig nut te hebben in deze context zou het, volgens de minister om de investeringsplanning moeten gaan. Deze zaken worden besproken in de ondernemingsraad. Men kan, aldus de minister, niet zover gaan een afdwingbare milieu-audit in te voeren die ook op de strategische planning zou slaan.

Een lid stelt voor niet alleen de adviezen maar ook de voorstellen (waarvan sprake in artikel 3.2.2 § 1, b,) van de milieucoördinator op te nemen in de gegevens die een milieu-audit moet bevatten.

Het tweede amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé wordt daarop ingetrokken en vervangen door een nieuw amendement van de heren H. Marsoul, J. Timmermans, M. Capoen en L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2).

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Een derde amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een paragraaf 3bis invoegen om facultatief de inhoud van de milieu-audit uit te breiden in voorkomend geval met gegevens over grondstoffen, produkten of energiedragers afkomstig uit andere landen. De indiener verduidelijkt dat op die wijze men in het kader van een internationale sensibiliseringscampagne de milieu-effecten van ingevoerde produkten (bijvoorbeeld tropisch fruit) hier in de verwerkingsfase, maar ook aan de bron bij de productiefase, mee kan betrekken in de audit.

De minister staat zeer sceptisch tegenover dit amendement omdat het een extra zware belasting vormt voor die specifieke

ke bedrijven en zijn administratie en de fundamentele vraag naar de effectiviteit van die controle stelt.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een vierde amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe paragraaf 4 te vervangen door een bepaling die oplegt dat alle gegevens van de audit moeten worden medegedeeld. De indiener verklaart dat het ontwerp-decreet laat uitschijnen dat niet alle elementen van de audit aan de betrokken besturen moeten toegezonden worden.

De minister repliceert dat de vrees van het lid ongegrond is. De zorg van de regering is vooral dat de relevante elementen van de audit terechtkomen bij de ter zake bevoegde besturen. De minister verklaart expliciet dat het niet de bedoeling is dat bepaalde delen van de audit niet zouden doorstromen naar de administratie.

Daarop trekt de indiener zijn amendement in.

Een vijfde amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een paragraaf 5 toe te voegen met een bepaling die oplegt dat de gegevens van de milieu-audit in principe openbaar zijn, behoudens bepaalde gegevens die betrekking hebben op fabrieksgeheimen en dergelijke.

De minister meent dat als men dit principe inschrijft de milieu-audit duidelijk aan kwaliteit zal inboeten. Het grote nadeel zou dan zijn dat men zijn milieu-audit beperkt tot nietszeggende dingen waardoor dat rapport diepgang mist.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een zesde amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een paragraaf 6 toe te voegen met een bepaling die stelt dat de vergunningsverlenende overheid ook aan andere inrichtingen een milieu-audit kan opleggen.

De minister kant zich tegen dit amendement omdat het een te verregaande delegatie aan de vergunningsverlenende overheid inhoudt.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een zevende amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een paragraaf toe te voegen met een bepaling dat de kwaliteitscontrole van de audit moet worden gecontroleerd door milieuverificateurs.

De minister meent dat een decretaal opgelegde kwaliteitscontrole door de overheid moeilijk ligt. Op de opmerking van de indiener van het amendement dat voor de vrijwillige milieu-audit de verificateurs worden erkend en gecontroleerd, antwoordt de minister dat de vergelijking tussen de vrijwillige en opgelegde audit op dit vlak niet opgaat. Wat in artikel 3.3.1, § 1 wordt voorgesteld is geen kwaliteitscontrole. De minister kan wel akkoord gaan met een valideren van de verplichte milieu-audit.

Het oorspronkelijk amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé wordt daarop ingetrokken en vervangen door een nieuw amendement van de heren H. Marsoul, J. Timmermans, M. Capoen en L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) dat als een nieuwe paragraaf 5 wordt toegevoegd aan het oorspronkelijk artikel en de validering ook oplegt voor de verplichte audit.

Het amendement wordt eenparig aangenomen.

Het geamendeerde wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3.3.3

Het amendement in hoofddorde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) tot weglating van artikel 3.3.3, dat aansluit bij het amendement in hoofddorde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) tot weglating van wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een eerste amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) bepaalt dat de kosten van de milieu-audit ten laste zijn van de exploitant.

Een tweede amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) maakt subsidiëring van de kosten van de milieu-audit enkel te koppelen aan de vrijwillige milieu-audit. De indiener is van oordeel dat de overheid geen subsidies mag verlenen in het kader van een verplichte audit.

De minister bevestigt dat de overheid niet rechtstreeks zal tussenkomen, maar dat subsidiëring van de audit mogelijk is in het kader van andere bestaande decretale regelingen (voorbeeld : het ecologiecriterium in het decreet op de economische expansie). Het is echter de Vlaamse regering zelf die de voorwaarden zal vastleggen volgens welke modaliteiten men een verplichte audit kan subsidiëren.

Deze amendementen worden met 1 stem tegen 8 verworpen.

Het artikel 3.3.3 wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3.4.1

Een lid verwijst naar de artikelen 99 en 100 van Vlarembis waar men het heeft over meet- en registratieverplichtingen ; in dit ontwerp worden meet- en registratieverplichtingen decretaal vastgelegd. Het lid vraagt of al deze zaken gecoördineerd zullen worden in één uitvoeringsbesluit.

De commissie stemt in bij wijze van tekstcorrectie met de invoeging van het lidwoord „de” op de derde regel van de eerste paragraaf na het woord „aard”.

Amendementen van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekken ertoe in het eerste lid en de laatste zin van de eerste paragraaf in te voegen dat de vergunningsverlenende overheid de verplichting om de emissie- of immissievoorwaarden te registreren, kan opleggen hetzij in de vergunning, hetzij bij wijze van dwangmaatregel. De indiener vindt dat men bijvoorbeeld bij lawaaihinder efficiënt en snel moet kunnen optreden : verplichting tot registratie voor een bepaalde periode van het aantal decibels. Het lid is er zich van bewust dat in de praktijk dit veelal wordt toegepast maar dringt aan op een decretale verankering van deze procedures.

De minister verduidelijkt de benadering van de regering op dat vlak. De regering opteert voor een aanpak binnen de vergunning. Het vergunningsdecreet en het Vlarembesluit , met name de artikelen 64, 65 en 66 (met de dwangmaatregelen) treden dan in werking waardoor men aldus de minister ook kan optreden bij wijze van dwangmaatregel. Het enige verschil met de voorgestelde aanpak van het amendement is dat de regering werkt binnen het kader van de vergunning.

De indiener besluit daarop zijn beide amendementen in te trekken.

Het artikel 3.4.1 wordt met 8 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikelen 3.4.2 en 3.4.3

Bij de artikelen 3.4.2 en 3.4.3 worden geen opmerkingen gemaakt.

De artikelen 3.4.2 en 3.4.3 worden met 8 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 3.5.1

Amendementen van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekken ertoe de term milieuverslag te vervangen door de term „emissieverslag”. Ingevolge de verwerping van de amendementen in hoofddorde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) tot weglating van de artikel 3.3.2 en 3.3.3 zijn beide amendementen zonder voorwerp.

Een amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe in het tweede lid duidelijk te bepalen dat de Vlaamse regering vastlegt dat de te verstrekken gegevens expliciet dienen te worden opgenomen in het milieujaarverslag.

De minister stelt dat in het afvalstoffendecreet zulks reeds ingeschreven is en dat het de bedoeling is deze regels later te harmoniseren. Dat is de reden waarom men de term „kan” hanteert in dit decreet.

Hetzelfde lid **is** van oordeel dat een milieujaarverslag onder de wet van openbaarheid van milieu-info ressorteert. Het lid wenst te vernemen of de melding van afvallozingen onder die wet van openbaarheid van milieu-info valt. Spreker schetst dit door middel van het voorbeeld van de VVM die in uitvoering van een Europese richtlijn „Milieu-info” een openbaar rapport samenstelt met gegevens nominatim per bedrijf van wat er geloosd wordt, daar waar OVAM die cijfers per sector ter beschikking stelt. Hetzelfde lid **is** van oordeel dat het feit dat men dit hier in dit artikel expliciet inschrijft, maakt dat deze gegevens onder de wetgeving openbaarheid milieu-info ressorteren.

De minister benadrukt dat wat de openbaarheid van de milieu-informatie betreft, de regering een voorontwerp van decreet heeft goedgekeurd waarin milieu-informatie en het werken van wat op Europees vlak verplicht is naar openbaarheid, opgenomen worden. De minister **stelt** dat de regering geopteerd heeft voor één **geheel** waar alles wat met openbaarheid van gegevens en bestuur te maken heeft, gegroepeerd wordt wat impliceert dat alle besluiten op termijn zullen moeten aangepast worden.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een paragraaf 2 toe te voegen met een bepaling die stelt dat de vergunningverlenende overheid ook aan andere inrichtingen een milieujaarverslag kan opleggen. De indiener wil dat expliciet wordt opgenomen dat de vergunningverlenende overheid dit kan bij wijze van uitzondering.

De minister verwijst naar artikel 3.4.1. waar de mogelijkheid tot verplichting van een emissieverslag werd ingeschreven. Dat lijkt **voor** de minister een voldoende garantie.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Een amendement in bijkomende orde van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe het tweede lid van artikel 3.5.1 te schrappen. De indiener stelt dat zijn amendement zonder voorwerp wordt omdat zijn amendementen in hoofddorde in verband met het milieuverslag bij de artikelen 3.3.3 niet aanvaard werden omdat ze een ander concept aankleven.

Het artikel 3.5.1 wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3.5.2

Bij het artikel 3.5.2 worden geen opmerkingen gemaakt.

Het artikel 3.5.2 wordt met 8 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 3.6.1

Ingevolge de aanvaarding van het amendement tot definiëring van het begrip „milieutechnische eenheid” in artikel 3.1.2, wordt de verwijzing hiernaar in het tweede lid van paragraaf 2 in die zin aangepast.

Een lid wenst te vernemen hoever het staat met de uitvoering van de Seveso-richtlijnen : spreker verwijst naar de bijzondere wet van 16 juli 1993 die voorziet in een samenwerkingsakkoord tussen de federale overheid en de gewesten. Het lid stelt dat bepaalde delen van de Seveso-richtlijnen federale, andere delen gewestelijke materie zijn en dat hiermee bij het opstellen van een dergelijk samenwerkingsakkoord rekening moet worden gehouden.

De minister verduidelijkt dat men wat de Seveso-richtlijn betreft, aan een herziening toe is. Er is daaromtrent discussie binnen de Raad van de Europese Unie. Tegelijkertijd zijn ook de besprekingen over het sluiten van een samenwerkingsakkoord gestart : er had ondertussen een eerste vergadering plaats. Het is de bedoeling dat dit samenwerkingsakkoord tesamen met de nieuwe Seveso-richtlijn tot stand komt.

Het artikel 3.6.1 wordt met 8 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 3.6.2

Bij het artikel 3.6.2 worden geen opmerkingen gemaakt.

Het artikel 3.6.2 wordt met 8 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 3.7.1

Een amendement van de heer L. Barbé (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe in paragraaf 1 de meldingsplicht voor alle accidentele emissies verplicht op te leggen.

De minister is het niet eens met het concept van dit amendement. De regering houdt er een andere opvatting op na : de regering is niet van oordeel dat men sowieso alle emissies moet melden. Alleen deze die verontreiniging kunnen veroorzaken, moeten gemeld worden.

Het amendement wordt met 1 stem tegen 8 verworpen.

Het artikel 3.6.2. wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Hoofdstuk 8 (nieuw)

Artikelen 3.8.1 tot 3.8.3 (nieuw)

Een amendement van de heren H. Brouns, J. Timmermans en M. Capoen (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een nieuw hoofdstuk 8 „Toezicht en sancties” met drie artikelen (3.8.1, 3.8.2 en 3.8.3) toe te voegen.

Een lid vraagt of het in het kader van de sancties opportuun is in gevangenisstraf te voorzien tegen de achtergrond van reeds overvolle gevangenissen.

De minister repliceert dat het finaal de rechter is die zal oordelen over de sanctie en dat bovendien het bewuste artikel ook de mogelijkheid biedt tot het opleggen van of geldboetes of gevangenisstraffen.

De bij amendement toegevoegde artikelen 3.X.1, 3.8.2 en 3.8.3 worden met 8 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 3 (nieuw)

Een amendement van de heren H. Brouns, J. Timmermans en M. Capoen (Stuk 719 (1994-1995) - Nr. 2) strekt ertoe een nieuw artikel 3 dat de inwerkingtreding van dit decreet regelt, toe te voegen.

Een lid vraagt naar de reden van de termijn van zes maanden voor de inwerkingtreding van de bepalingen van hoofdstuk 2 „De milieucoördinator”.

De minister verduidelijkt dat men zes maanden nodig heeft om de bedrijven toe te laten zich in regel te stellen met de bepalingen van dit decreet.

Het bij amendement toegevoegd artikel 3 wordt eenparig aangenomen.

EINDSTEMMING

Het gecorrigeerde en geamendeerde ontwerp van decreet wordt met 7 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

De verslaggever,

J. TIMMERMANS

De voorzitter,

M. CAPOEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid **als** bedoeld in artikel 39 van de Grondwet.

Artikel 2

Het decreet van [...] houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid wordt aangevuld met een titel 3, die de volgende bepalingen bevat :

„TITEL 3

Bedrijfsinterne milieuzorg

HOOFDSTUK 1

Doelstelling en definities

Artikel 3.1.1

Bedrijfsinterne milieuzorg heeft tot doel duurzame productiepatronen na te streven en de milieubelasting van een bedrijf in al zijn aspecten te beheersen en te beperken teneinde bij te dragen tot de realisatie van de doelstellingen omschreven in artikel 1.2.1 van dit decreet.

Artikel 3.1.2

In deze titel van het decreet wordt verstaan onder :

1° inrichting : een inrichting zoals bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning ;

2° vergunningverlenende overheid : **de** overheid die een milieuvergunning kan afleveren zoals bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning ;

3° controle-ambtenaar : de door de Vlaamse regering met het toezicht op de milieuwetgeving belaste ambtenaren ;

4° milieutechnische eenheid : een eenheid die bestaat uit verschillende inrichtingen, met inbegrip van hun exploitatieterrein en de overige onroerende goederen waarmee zij verbonden zijn, die als één geheel moeten worden beschouwd met het oog op het beoordelen van het nadeel dat zij kunnen berokkenen aan mens of milieu ;

5° bedrijfslocatie : elk terrein waarop industriële activiteiten onder controle van een bedrijf op een gegeven plaats worden uitgevoerd, met inbegrip van de daarmee gepaard gaande of daarbij horende opslag van grondstoffen, van bij-, tussen- en eindprodukten en van afval en met inbegrip van de al dan niet vaste infrastructuur en uitrusting die met deze activiteiten gemoeid zijn.

HOOFDSTUK 2

De milieucoördinator

Artikel 3.2.1

§ 1. De exploitanten **van** inrichtingen van eerste klasse dienen een milieucoördinator aan te **stellen**.

De Vlaamse regering kan vrijstelling verlenen voor bepaalde categorieën van inrichtingen.

§ 2. De Vlaamse regering kan, door middel van sectorale voorwaarden, exploitanten van andere door haar aangewezen categorieën van inrichtingen verplichten een milieucoördinator aan te stellen.

§ 3. De vergunningverlenende overheid kan exploitanten van niet in § 1 of § 2 bedoelde inrichtingen de verplichting opleggen een milieucoördinator aan te stellen indien de aard van de inrichting, de aard van de milieu-effecten die ervan uitgaan of de plaats waar ze gelegen is of uitgeoefend wordt, dit verantwoordt.

§ 4. De milieucoördinator kan een werknemer zijn van de exploitant of een persoon die geen werknemer is van de exploitant.

Wanneer dit geen afbreuk doet aan een goede taakvervulling kan, met instemming van het door de Vlaamse regering aangewezen bestuur, voor twee of meer inrichtingen gezamenlijk een milieucoördinator worden aangesteld of kan een beroep worden gedaan op de diensten van een persoon die geen werknemer is van de exploitant.

Dergelijke instemming is evenwel niet vereist wanneer het de aanstelling betreft van een milieucoördinator voor verschillende inrichtingen tegelijk die samen een bedrijfslocatie vormen onder controle van eenzelfde persoon of rechtspersoon.

§ 5. Wanneer verschillende inrichtingen samen naar het oordeel van de vergunningverlenende overheid een milieutechnische eenheid vormen, kan zij de aanstelling van een gezamenlijke milieucoördinator verplicht stellen.

Het feit dat verschillende inrichtingen een verschillend eigendomsstatuut hebben, belet niet dat zij een milieutechnische eenheid vormen.

Artikel 3.2.2

§ 1. De milieucoördinator heeft onder meer tot taak :

a) bij te dragen tot de ontwikkeling, de invoering, de toepassing en de evaluatie van milieuvriendelijke produktiemethodes en produkten ;

b) te waken over de naleving van de milieuwetgeving door meer bepaald op regelmatige tijdstippen controle uit te oefenen op de werkplaatsen, de zuiveringstechnische werken en de afvalstromen ; hij rapporteert de vastgestelde tekortkomingen aan de bedrijfsleiding en doet voorstellen om deze te verhelpen ;

c) te waken over of in te staan voor de uitvoering van de voorgeschreven emissie- en immissiemetingen en de registratie van de resultaten ervan ;

d) te waken over het bijhouden van het afvalstoffenregister en de naleving van de meldingsplicht bedoeld in de artikelen 17 tot en met 21 en 23 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen ;

e) voorstellen te doen en bij te dragen tot de interne en externe communicatie in verband met de gevolgen voor mens en milieu van de inrichting, van haar produkten, haar afvalstoffen en de voorzieningen en maatregelen om deze gevolgen te beperken.

§ 2. De milieucoördinator geeft zijn advies over elke voorgenomen investering die vanuit milieu-oogpunt relevant kan zijn. Zijn advies wordt tijdig ingewonnen en het wordt voorgelegd aan het orgaan dat de beslissing neemt. Op zijn verzoek wordt hij gehoord.

§ 3. De milieucoördinator stelt ten behoeve van de bedrijfsleiding en, in voorkomend geval, ten behoeve van de ondernemingsraad en het comité voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen, of bij ontstentenis van deze organen, van de vakbondsafvaardiging jaarlijks een verslag op over de wijze waarop hij zijn opdracht heeft vervuld. Dit verslag bevat onder meer een overzicht van de door hem uitgebrachte adviezen en het gevolg dat eraan werd gegeven.

Artikel 3.2.3

§ 1. Als milieucoördinator kan enkel een persoon worden aangesteld die over de vereiste kwalificaties en eigenschappen beschikt om de in artikel 3.2.2 bedoelde taken naar behoren te vervullen.

§ 2. De Vlaamse regering kan door middel van van algemene of sectorale voorwaarden nadere eisen stellen inzake de opleiding, de beroepservaring en de overige voorwaarden waaraan de milieucoördinator moet voldoen. De Vlaamse regering kan overgangsmaatregelen treffen met betrekking tot deze voorwaarden, indien nodig, voor degenen die de taken van milieucoördinator, in de hoedanigheid van werknemer van de exploitant, al uitoefenen voor het van kracht worden van dit decreet.

§ 3. De exploitant brengt de aanstelling van de milieucoördinator ter kennis van het door de Vlaamse regering aangewezen bestuur. Wanneer de milieucoördinator niet voldoet aan de in § 1 en in voorkomend geval aan de in § 2 bedoelde voorwaarden, kan het bevoegde bestuur eisen dat de exploitant binnen een termijn die het bepaalt, een andere persoon aanstelt.

Artikel 3.2.4

De exploitant is gehouden het nodige te doen opdat de milieucoördinator zijn taak naar behoren kan vervullen. Hij stelt hem hulppersoneel, lokalen, materiaal en middelen ter beschikking voor zover vereist.

Artikel 3.2.5

De milieucoördinator die een werknemer is van de exploitant, mag geen nadeel ondervinden omwille van de taak die hij als milieucoördinator vervult.

De aanwijzing en de vervanging van een milieucoördinator-werknemer, de verwijdering uit zijn functie en de aanstelling van een tijdelijke plaatsvervanger, worden door de exploitant, onverminderd het bepaalde in artikel 3.2.3, § 3, uitgevoerd na voorafgaand akkoord van het comité voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen of, bij ontstentenis ervan, van de vakbondsafvaardiging. In geval van blijvende onenigheid in de schoot van het comité of met de vakbondsafvaardiging, wordt het advies ingewonnen van het door de Vlaamse regering aangewezen bestuur.

HOOFDSTUK 3

De milieuaudit

Artikel 3.3.1

§ 1. Met het oog op de toepassing in het Vlaamse Gewest van de Verordening (EEG) Nr. 1836/93 van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem, wijst de Vlaamse regering de instantie aan die - wat het Vlaamse Gewest betreft - belast is met de erkenning van onafhankelijke milieuverificatieurs en met controle op hun werkzaamheden. Zij stelt de Commissie van de Europese Gemeenschappen hiervan in kennis.

§ 2. De Vlaamse regering wijst tevens het orgaan aan dat belast is met het registreren van de locaties die deelnemen aan het milieubeheer- en milieuauditsysteem, met de schrapping, de weigering en de schorsing van de registratie overeenkomstig artikel 8 van voormelde verordening, evenals met het doen van de kennisgevingen bedoeld in artikel 9 van voormelde verordening. De Vlaamse regering stelt de Commissie van de Europese Gemeenschappen hiervan in kennis.

§ 3. De Vlaamse regering kan een bijdrage in de registratiekosten van een locatie, waarvan ze het bedrag bepaalt, ten laste leggen van de aanvrager van de registratie.

Artikel 3.3.2

§ 1. De Vlaamse regering wijst door middel van sectorale voorwaarden de categorieën van inrichtingen aan die onderworpen worden aan een periodieke dan wel eenmalige milieuaudit.

§ 2. De milieuaudit betreft een systematische, gedocumenteerde en objectieve evaluatie van het beheer, de organisatie en de uitrusting van de betrokken inrichting of activiteit op het gebied van de bescherming van het milieu.

§ 3. De milieuaudit heeft betrekking op :

- de emissies en immissies, evenals de gevolgen ervan voor de milieukwaliteit ;
- het energiebeheer ;
- het beheer van grondstoffen ;
- de preventie en het beheer van afvalstoffen ;
- de produktiemethodes en het produktbeheer ;
- de externe veiligheid ;
- de voorlichting, opleiding en participatie van het personeel in de bedrijfsinterne milieuzorg ;
- de externe voorlichting ;
- de voorstellen en adviezen van de milieucoördinator, zoals bedoeld in artikel 3.2.2 § 3, en de opvolging die hieraan gegeven is.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt welke elementen van de milieuaudit moeten medegedeeld worden aan het door de Vlaamse regering aangewezen bestuur.

§ 5. De milieuaudit moet gevalideerd worden door een milieuverificateur zoals bedoeld in artikel 3.3.1.

Artikel 3.3.3

Tenzij anders bepaald wordt, is de milieuaudit op kosten van de exploitant.

De Vlaamse regering kan subsidies verlenen voor het uitvoeren van een verplichte of vrijwillige milieuaudit binnen de perken van de begrotingskredieten. Zij bepaalt de nadere regels voor het verlenen van subsidiëring.

HOOFDSTUK 4

Meet- en registratieverplichtingen

Artikel 3.4.1

§ 1. De Vlaamse regering kan door middel van algemene of sectorale voorwaarden aan de exploitant van een inrichting waarvan de emissies naar omvang of aard de door de regering bepaalde drempels overschrijden, de verplichting opleggen om de emissie- of immissiewaarden voortdurend of periodiek te meten of te berekenen en te registreren. De vergunningverlenende overheid kan dezelfde verplichting opleggen aan de exploitant van een inrichting.

In gebieden waar bijzondere milieukwaliteitsnormen gelden als bedoeld in artikel 2.2.3, § 3 van dit decreet, kunnen lagere drempelwaarden worden bepaald of verdergaande verplichtingen worden opgelegd.

§ 2. Onverminderd artikel 35.1 houdt de exploitant deze gegevens ter beschikking van de controle-ambtenaren. Hij bewaart ze gedurende ten minste 5 jaar.

Artikel 3.4.2

§ 1. De Vlaamse regering kan door middel van algemene of sectorale voorwaarden aan de exploitant van ~~een~~ inrichting waaraan risico's voor bodem- of grondwaterverontreiniging zijn verbonden, verplicht worden peilputten aan te leggen. De vergunningverlenende overheid kan dezelfde verplichting opleggen aan de exploitant van een inrichting.

§ 2. De exploitant van een dergelijke inrichting kan verplicht worden de kwaliteit van het grondwater op gezette tijdstippen te meten en te registreren.

§ 3. De exploitant houdt deze gegevens ter beschikking van de controle-ambtenaren. Hij bewaart ze gedurende ten minste 5 jaar.

Artikel 3.4.3

§ 1. Onverminderd de artikelen 17, § 1 en 23 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, kan door middel van algemene of sectorale voorwaarden of in de vergunning, de exploitant van een inrichting verplicht worden :

a) een register bij te houden van de gevaarlijke stoffen die er aanwezig **zijn** ;

b) energie- en grondstoffenbalansen op te stellen.

§ 2. De exploitant houdt deze gegevens ter beschikking van de controle-ambtenaren. Hij bewaart ze gedurende ten minste 5 jaar.

HOOFDSTUK 5

Het milieu-jaarverslag

Artikel 3.51

De Vlaamse regering wijst door middel van algemene of sectorale voorwaarden de categorieën van inrichtingen aan waarvan de exploitanten gehouden zijn jaarlijks aan de daartoe aangewezen overheid een milieu-jaarverslag te sturen. Zij bepaalt welke gegevens over de gemeten of berekende emissies of immissies het milieu-jaarverslag moet bevatten.

De Vlaamse regering kan ook voorschrijven dat de met toepassing van artikel 17, § 2 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen te verstrekken gegevens voor de in het eerste lid bedoelde inrichtingen opgenomen moeten worden in het milieu-jaarverslag. Zij kan ook bepalen dat gegevens moeten worden verstrekt over energie- en grondstoffengebruik.

Artikel 3.5.2

Wanneer de in artikel 3.5.1 bedoelde gegevens gebaseerd zijn op berekeningen deelt de exploitant de basisgegevens mee op grond waarvan de berekening is uitgevoerd, evenals de toegepaste berekeningsmethode.

HOOFDSTUK 6

Bedrijfsbeleid ter voorkoming van zware ongevallen en ter beperking van de gevolgen ervan voor mens en milieu

Artikel 3.6.1

§ 1. De Vlaamse regering wijst door middel van sectorale voorwaarden de categorieën van inrichtingen aan waarvan de exploitanten een bedrijfsbeleid moeten voeren om zware ongevallen te voorkomen en om de gevolgen ervan voor mens en milieu te beperken.

§ 2. De exploitant van een dergelijke inrichting moet alle maatregelen treffen om zware ongevallen te voorkomen en om de gevolgen ervan voor mens en milieu te beperken.

Wanneer een milieutechnische eenheid als bedoeld in artikel 3.1.2, 4° van dit decreet onder het beheer staat van verschillende exploitanten, zijn de exploitanten gezamenlijk gehouden deze maatregelen te treffen.

§ 3. De exploitant of exploitanten moeten te allen tijde in staat zijn aan de controleambtenaren aan te tonen dat zij de bedoelde maatregelen hebben getroffen.

Artikel 3.6.2

§ 1. De exploitant stelt een document op waarin het bedrijfsbeleid wordt beschreven ter voorkoming van zware ongevallen en ter beperking van de gevolgen ervan voor mens en milieu. De Vlaamse regering bepaalt de minimumgegevens die in het document moeten voorkomen.

§ 2. Hij moet een kennisgeving indienen bij de daartoe aangewezen overheid. De Vlaamse regering bepaalt de minimumgegevens van deze kennisgeving en de gevallen waarin zij moet worden geactualiseerd.

HOOFDSTUK 7

Meldings-en waarschuwingsplicht bij
accidentele emissies en storingen

Artikel 3.7.1

§ 1. De exploitant van een inrichting neemt de nodige maatregelen om in geval van accidentele emissies die verontreiniging kunnen veroorzaken :

— de bevoegde controle-ambtenaar daarvan onverwijld in kennis te stellen :

— derden die ten gevolge van de emissie schade kunnen lijden onverwijld te waarschuwen met opgave van de maatregelen die zij kunnen treffen om het gevaar af te wenden dan wel te beperken ; deze bepaling is evenwel niet van toepassing wanneer de voorschriften, vastgesteld door de federale overheid in het kader van de civiele bescherming, van toepassing zijn :

— de gevolgen voor mens en milieu zoveel mogelijk te beperken.

§ 2. Als de emissie gevaar kan opleveren voor beschadiging van een afvalwaterzuiveringsinstallatie, waarschuwt de exploitant bovendien onmiddellijk de beheerder van de betrokken installatie.

§ 3. Wanneer de zuiveringstechnische voorzieningen van een inrichting wegens storing of enige andere oorzaak uitvallen, of wanneer om enige andere reden de emissie- of immis-sienormen worden overschreden, stelt de exploitant de bevoegde controle-ambtenaar daarvan onverwijld in kennis.

HOOFDSTUK 8

Toezicht en sancties

Artikel 3.8.1

Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie, houden de controle-ambtenaren toezicht op de toepassing van deze titel van het decreet en zijn uitvoeringsbesluiten volgens de regels in dit hoofdstuk.

Artikel 3.8.2

§ 1. De controle-ambtenaren stellen de overtredingen vast door middel van processen-verbaal die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is. Een afschrift van het proces-verbaal wordt bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht van de overtreder binnen de vijf werkdagen na de vaststelling van de overtreding.

§ 2. Zij mogen bij de uitoefening van hun ambt op elk ogenblik van de dag of van de nacht, zonder voorafgaande verwittiging, vrij binnen gaan in alle richtingen. Tot de ruimten die als woning dienen hebben zij slechts toegang tussen vijf uur 's morgens en eenentwintig uur 's avonds en mits machtiging van de onderzoeksrechter.

§ 3. Bij de uitoefening van hun opdracht kunnen zij de bijstand van de gemeentepolitie en van de rijkswacht vorderen.

Artikel 3.8.3

§ 1. Hij die een bepaling van deze titel van het decreet overtreedt wordt gestraft met een gevangenisstraf van één maand tot drie jaar en met een geldboete van honderd frank tot tien miljoen frank of met een van deze straffen alleen.

§ 2. De bepalingen van hoofdstuk VII en artikel 85 van het Strafwetboek zijn van toepassing op de overtredingen van de bepalingen van deze titel van het decreet.“.

Artikel 3

Dit decreet treedt in werking tien dagen na bekendmaking in het Belgisch Staatsblad met uitzondering van de bepalingen van hoofdstuk 2 De milieucoördinator die in werking treden zes maanden na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

BILAGE

—

SAMENWERKINGSAKKOORD TUSSEN DE FEDERALE STAAT, HET VLAAMSE GEWEST, HET WAALSE GEWEST EN HET BRUSSELSE HOOFDSTEDELIJK GEWEST BETREFFENDE DE UITVOERING VAN DE VERORDENING 1836/93/EEG VAN DE RAAD VAN 29 JUNI 1993 INZAKE DE VRIJWILLIGE DEELNEMING VAN BEDRIJVEN UIT DE INDUSTRIELE SECTOR AAN EEN COMMUNAUTAIR MILIEUBEHEER- EN MILIEUAUDITSYSTEEM.

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door zijn federale regering, in de persoon van Melchior Wathelet, Vice-Eerste Minister en Minister van Justitie en Economische Zaken en minister van Justitie en Economische Zaken en Jacques Santkin, Minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu;

Het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door zijn regering, in de persoon van Luc Van Den Brande, Minister-president van de Vlaamse Regering Vlaams minister van Economie, KMO, Energie en Externe Betrekkingen en Norbert De Batselier Minister Vice-President en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting;

Het Waalse Gewest, vertegenwoordigd door zijn regering, in de persoon van Robert Collignon, Minister-president van de Waalse regering, belast met Economie, KMO, Externe Betrekkingen en Tourisme en Guy Lutgen, Minister van Leefmilieu, Natuurlijke Hulpbronnen en Landbouw voor het Waalse Gewest;

Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, vertegenwoordigd door zijn regering, in de persoon van Charles Picqué, Minister' Voorzitter van de Regering van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, belast met Ruimtelijke Ordening,, Ondergeschikte besturen en Tewerkstelling en Didier Gosuin, Minister van Huisvesting, Leefmilieu, Natuurbewoud, Waterbeleid en Monumenten en Landschappen.

Gelet op de artikelen 39 en 167 van de Grondwet;

Gelet op de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, inzonderheid de artikelen 6, §1, 11 en 92 bis § 1, zoals gewijzigd door de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur;

Gelet op de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen, inzonderheid de artikelen 4 en 42;

Gelet op de verordening 1836/93/EEG van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem;

Overwegende dat de toepassing van deze Verordening in bepaalde gevallen tegelijk tot de bevoegdheid van de federale overheid en van een gewest of van meer dan een gewest behoort;

Overwegende dat een bepaalde harmonisatie van de toepassing van het Europees milieubeheer- en milieuauditsysteem in België wenselijk is en dat het wenselijk is dat deze harmonisatie eveneens van toepassing is indien de Federale staat of een of meer gewesten het milieubeheer- en milieuauditsysteem verplicht maken voor bepaalde sectoren, in toepassing van artikel 130T van het EG Verdrag;

Overwegende dat bepaalde taken zoals voorgeschreven door deze Verordening gecoördineerd kunnen worden tussen de bevoegde instanties;

zijn overeengekomen wat volgt:

Artikel 1.

voor de toepassing van dit akkoord wordt verstaan onder:

1.° bevoegde instantie: de overeenkomstig artikel 18 van de verordening aangewezen instantie voor de vervulling van de bij de verordening omschreven taken, in het bijzonder de artikelen 8 en 9;

2° coördinerende bevoegde instantie: de instantie die telkens voor de periode van een burgerlijk jaar instaat voor de taken omschreven in de artikel 5 van dit akkoord.

3° locatie: elk terrein waarop. industriële activiteiten onder controle van een bedrijf op een gegeven plaats worden uitgevoerd, met inbegrip van de daarmee gepaard gaande of daarbij behorende opslag van grondstoffen, van bij-, tussen- en eindprodukten en van afval en met inbegrip van de al dan niet vaste infrastructuur en uitrusting die met deze activiteiten gemoeid zijn;

4° Verordening: verordening 1836/93/EEG van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem.

Artikel 2.

§ 1 De bevoegde instanties staan in voor de volgende taken:

- registratie van locaties en het geven van een registratienummer zodra een gevalideerde milieuverklaring en de eventueel verschuldigde registratievergoeding werd ontvangen en de bevoegde instantie ervan overtuigd is dat de locatie voldoet aan de voorwaarden van de verordening;

- mededelen aan de bedrijfsleiding van de locatie dat de locatie opgenomen is in het register;
- schrappen van de locatie uit het register en mededeling hiervan aan de bedrijfsleiding van de locatie indien een bedrijf- nalaat de gevalideerde milieuverklaring en de registratievergoeding bij de bevoegde instantie te deponeren binnen de drie maanden na hiertoe te zijn verzocht of indien de bevoegde instantie tot de conclusie komt dat de locatie niet meer aan alle voorwaarden van deze verordening voldoet;
- weigeren of schorsing van de registratie en mededeling hiervan aan de bedrijfsleiding indien de bevoegde instantie er door de bevoegde controle-instantie van wordt in kennis gesteld dat de relevante wettelijke milieuvoorschriften op de locatie worden overtreden;
- intrekken van de weigering of schorsing van de registratie en mededeling hiervan, aan de bedrijfsleiding van de locatie indien de bevoegde instantie er door de bevoegde controle-instantie van wordt in kennis gesteld dat de overtreding is rechtgezet en dat er bevredigende maatregelen zijn getroffen om herhaling te voorkomen;
- het opmaken van de lijsten van registraties en het overmaken voor het einde van elk jaar aan de bevoegde coördinerende instantie.

§ 2 De bevoegde instanties zijn:

voor de Federale staat: Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle opgericht bij de wet van 15 april 1994 betreffende de bescherming van de bevolking en van het leefmilieu tegen de uit ioniserende stralingen voortspruitende gevaren en betreffende het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle.

voor het Vlaamse Gewest: Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap,
departement Leefmilieu en Infrastructuur,
administratie Milieu, Natuur en Landinrichting (AMINAL).

voor het Waalse Gewest: Ministère de la Région wallonne,
Direction générale des Ressources naturelles et de l'Environnement (DGRNE);

voor het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest: Brussels Instituut voor Milieubeheer (BIM).

Artikel 3.

§ 1 Iedere aanvraag tot registratie wordt gericht aan de bevoegde instantie van het gewest waar de locatie gelegen is.

Dit is tevens van, toepassing op de gevallen die geheel of gedeeltelijk onder federale bevoegdheid vallen ingevolge de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

§ 2 In de gevallen waar de locatie op het grondgebied van meer dan een bevoegde instantie gelegen is wordt de registratie aangevraagd bij een van die instanties naar keuze.

§ '3 Voor de aanvraag van de registratie moet het modelformulier van de bijlage worden gebruikt.

Artikel 4.

§ 1 De bevoegde instantie die in de gevallen onder artikel '3, paragrafen 1 en 2, een aanvraag ontvangt stuurt die onverwijld door naar de andere betrokken bevoegde instanties.

§ 2 Wanneer een locatie tot de bevoegdheid van twee bevoegde instanties behoort,, behandelen deze instanties samen het dossier en nemen een gemeenschappelijk besluit.

Artikel 5.

§ 1 De coördinerende bevoegde instantie maakt van de lijsten van geregistreerde locaties ,bij de verschillende bevoegde instanties één lijst en deelt deze mee aan de Europese Commissie voor het einde van ieder jaar.

§ 2 De functie van coördinerende bevoegde instantie wordt volgens beurtrol door de vier bevoegde instanties uitgeoefend in de volgende volgorde: Vlaamse Gewest, Waalse Gewest, Brusselse Hoofdstedelijk Gewest en Belgische Staat.

Artikel 6.

De erkenning en de controle van de milieuverificateurs zal gebeuren volgens de bepalingen van het Koninklijk Besluit van '6 september 1993 tot oprichting van een accreditatiesysteem van certificatie-instellingen en tot vaststelling van de accreditatieprocedures overeenkomstig de criteria van de normen van de reeks NBN-EN 45000. Een sectorieel of gespecialiseerd comité zal opgericht worden volgens de bepalingen van de artikels 2, § 4 en 9 van het K.B.

Artikel 7.

De vertegenwoordigers van België in het Comité ingesteld bij artikel 19 van de verordening, bestaat uit een deskundige van het federaal ministerie van economische zaken en uit een

gewestelijk deskundige die ieder jaar aangewezen wordt op de eerste Ministeriële Conferentie Leefmilieu van elk jaar. Deze vertegenwoordigers brengen verslag uit over de vergaderingen van het Comité aan de bevoegde instanties en zorgen voor een goede en snelle verspreiding van de ontvangen informatie.

Artikel 8.

Er wordt een werkgroep opgericht die bestaat uit een vertegenwoordiger van iedere partij bij dit akkoord. Deze werkgroep heeft als taak het oplossen van de problemen die gepaard gaan met het in werking stellen van dit akkoord, in het bijzonder het harmoniseren van de dossierbehandeling in de diverse bevoegde instanties; en het aanpassen van het formulier in bijlage bij dit akkoord.

Artikel 9.

De geschillen tussen de partijen met betrekking tot de interpretatie of de uitvoering van dit akkoord wordt beslecht door het rechtscollege bedoeld in artikel 92 bis, § 5 en § 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Artikel 10.

Dit samenwerkingsakkoord wordt voor onbepaalde duur gesloten. Het treedt in werking op de datum van publikatie in het Belgisch Staatsblad.

Aldus opgesteld te Brussel, op . . . . .

Vice-Eerste Minister en minister van Justitie en Economische Zaken

Minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu

Melchior Wathelet

Jacques Santkin

Minister-president van de
Vlaamse Regering en Vlaams
minister van Economie, KMO,
Energie en Externe Betrek-
kingen

Minister Vice-President en
Vlaams minister van Leefmi-
lieu en Huisvesting

Luc Van Den Brande

Norbert De Batselier

Minister-president van de
Waalse regering, belast met
Economie, KMO, Externe Be-
trekkingen en Tourisme

Minister van Leefmilieu,
Natuurlijke Hulpbronnen en
Landbouw voor het Waalse
Gewest

Robert- Collignon

Guy Lutgen

Minister-Voorzitter va'n de
Regering van het Brusselse.
Hoofdstedelijke Gewest, be-
last met Ruimtelijke Orde-
ning, Ondergeschikte bestu-
ren en Tewerkstelling

Minister van Huisvesting,
Leefmilieu, Natuurbehoud,
Waterbeleid en Monumenten en
Landschappen'

Charles Picqué

Didier Gosuin.

Bijlage

Formulier voor het indienen van een aanvraag tot registratie van een locatie bij de indiening van de eerste gevalideerde milieuverklaring of bij de indiening van een latere gevalideerde milieuverklaring.

1. Naam van het bedrijf : .....

2. Naam en ligging van de locatie :

Naam :

.....

Adres :

.....

Postnummer : .....

Plaats :

.....

Tel.: .....

3. Naam en adres van de erkende milieuverificateur die de milieuverklaring heeft gevalideerd :

Naam :

.....

Adres :

.....

Postnummer : .....

Plaats :

.....

Tel.: .....

Bijlagen :

1. Liggingplan op schaal 1/25000, dat toelaat het bedrijf in zijn onmiddellijke omgeving te situeren.
2. Beknopte beschrijving van de industriële activiteiten die uitgevoerd worden op de locatie, eventueel aangevuld met bijlagen zoals plan van de inrichting op schaal, produc-

tieschema's,...

3. Afschrift van het accreditatiecertificaat van de milieuverificateur.
4. Verklaring op eer van de milieuverificateur, waarbij bevestigd wordt dat hij zijn werkzaamheden heeft verricht in volledige onafhankelijkheid van het bedrijf enerzijds en in voorkomend geval van de externe auditor anderzijds.
5. Beknopte beschrijving van het milieubeheersysteem van de locatie.
6. Beschrijving van het voor de locatie opgestelde auditprogramma.
7. Gevalideerde milieuverklaring.
8. Stortingsbewijs van de registratievergoeding.

Gezien om gevoegd te worden bij het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest betreffende de uitvoering van de verordening 1836/93/EEG van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem.

Vice-Eerste Minister en minister van Justitie en Economische Zaken

Minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu

Melchior Wathelet

Jacques Santkin

Minister-president van de
Vlaamse Regering en Vlaams
minister van Economie, KMO,
Energie en Externe Betrek-
kingen

Minister Vice-President en
Vlaams minister van Leefmi-
lieu en Huisvesting

Luc Van Den Brande

Norbert De Batselier

Minister-president van de
Waalse regering, belast met
Economie, KMO, Externe Be-
trekkingen en Tourisme

Minister van Leefmilieu,
Natuurlijke Hulpbronnen en
Landbouw voor het Waalse
Gewest

Robert Collignon

Guy Lutgen

Minister-Voorzitter van de
Regering van het Brusselse
Hoofdstedelijke Gewest, be-
last met Ruimtelijke Orde-
ning, Ondergeschikte bestu-
ren en Tewerkstelling

Minister van Huisvesting,
Leefmilieu, Natuurbehoud,
Waterbeleid en Monumenten en
Landschappen

Charles Picqué

Didier Gosuin.